

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Prețul abonamentului:	APARE DUMINECA	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 240 Lei	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrației „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.	Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 130 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an 120 Lei		
Pe un pătrar de an 60 Lei		
Un număr 5 Lei		
Pentru străinătate pe un an 300 Lei		

Nr. 98 Pres. ex 1935.

† VASILE

din îndurarea lui Dumnezeu dreptcredinciosul episcop al eparhiei Caransebeșului.

Iubitului cler și popor din această de Dumnezeu păzită eparhie:
Har și milă dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos.
Iar dela smerenia noastră arhierescă binecuvântare.

„...Iar acum Hristos S'a sculat din morți; începătura celor adormiți S'a făcut...”
 (I. Cor. XV. 20.)

Hristos a înviat!

Iubiți fii sufletești,

Cu miros de vioarele, toporași și micșunele, tămâiță, lăcrămioară: iar e d'albă primăvară. Năvalnic se trezește la o nouă viață întreaga zidire. Primăvăratacul suflu de viață, ce străbate lumea întreagă, dă căldură și prospețime privirii și graiului omenesc, ca și cântecului paserilor abia sosite la noi. Lumina și căldura primăverii, care a biruit puterea iernii geroase, împodobește pădurile și lanurile cu verdeață, năpădind grădini și livezi cu flori și dulci miresme.

Iar odată cu aceste minunate daruri ale primăverii, azi, în ziua luminatului praznic al Învierii, străbate în întreagă Biserica sobornicească a lui Hristos, în bisericile noastre mari și mici, pompoase și modeste, ca și în inimile tuturor bunilor creștini, valul de duhovnicească bucurie pentru învierea Domnului.

„Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând...”

Așa cântă azi toți creștinii. Această cântare de biruință o aduc Lui toți cei ce, curățindu-și simțirile, văd cu ochii lor duhovnicești pe Hristos strălucind din mormânt, cu neapropiată lumina Învierii.

Ceriturile cu pământul împreună se bucură. Lumea cea văzută toată și cea nevăzută prăznuește și se veselește, că a înviat Hristos, pricinuind tuturor veselie vecinică.

Prăznuesc toate, umplându-se de lumină: ceriul și pământul și cele de desubt, căci întru învierea Domnului toată făptura „s'a întărit”. Astăzi prin învierea lui Hristos, Celui atotputernic, mântuirea lumii s'a făcut. Așa, că din moartea cea prin păcat, la viață vecinică și de pe pământul cu ispitele lui, Hristos Dumnezeu „la cer ne-a trecut pe noi”. În acest scop „vie și nejerfită jertfă” pe Sine însuși, de bună voie, Tatălui s'a adus. „Ca un mielușel de un an”, de bună voie, pentru noi toți S'a jertfit și Paști curățitoare de păcate S'a făcut pentru toți. Paștile noastre, desăvârșite și fără pihană.

În îndurarea Sa cea nemăsurată pogorîtu-S'a până în „cele de jos ale pământului”. A sfărâmat „vecinicile încuetoari, cari țineau legați” pe dreptii dinainte de venirea Lui. Iar a treia zi — precum Iona din chit — „păzind întregi pecețile” mormântului A înviat din groapă, înviind, împreună cu Sine, pe Adam „cu tot neamul” și ni-a deschis iarăși — tuturor — ușile raiului. Prin patima și moartea Sa nimicește păcatul. Prin învierea Sa biruește moartea, și ne „îmbracă” și pe noi, cei muritori, în podoaba nesticăciunii.

Ceeace numai au simbolizat minunatele învieri de morți, ce le-a săvârșit Iisus, în timpul cât a petrecut pe pământ, înviind pe tinărul din Nain (Lc. VII, 14), pe fiica lui Iair (Lc. VIII, 54) și pe Lazar, fratele Martei și al Mariei, prin învierea Sa din morți se dovedește deplin: puterea și biruința Lui, desăvârșită și pentru totdeauna, asupra morții, cea mai grea din toate urmările ce le-a avut pentru neamul nostru omenesc păcatul neascultării, de care s'a făcut vinovat strămoșul Adam.

Înviind Iisus din mormânt, precum Insuș a zis mai nainte, El a dovedit: slava necuprinsă de minte a dumnezeirii Sale, adevărul luminos și neprețuit al învățaturii Sale, faptul de netăgăduit și prețul nesfârșit al răscumpărării noastre din păcat, prin jertfa Sa de pe cruce. Iar mai presus de toate, ne-a încredințat că printr'ânsul și învierea Sa avem și noi, cei ce credem în El și trăim după povața învățaturii Lui, putința de a dobândi viața vecinică.

Prăznuind deci, sfintele Paști, Paștile noastre de taină, sfinte și sfințitoare, Paștile cele mari, care au deschis nouă ușile raiului, noi creștinii prăznuim: a morții omorîre, a iadului sfărâmare, cea din păcat a noastră răscumpărare, a altei vieți, vecinice, începătură.

Iată de ce săltând, cântăm cântare de biruință și laudăm și preamărim pe Pricinuitorul.

Iată temeiul bucuriei de Paști a creștinilor și al salutului creștinesc triumfător: „Hristos a înviat!”, ca semn vădit al acestei bucurii. Și iată de ce bucurându-ne cu bucurie de mare praznic se cade în acelaș timp, să ne închinăm, cu toată smerenia, cucernicia și recunoștința „sfântului Domnului Iisus, Unuia Celui fără de păcat”, Crucii Lui și învierii Lui cea de a treia zi.

Dar, iubii mei fii sufletești, în marea noastră bucurie de praznic, să nu uităm cuvântul sfântului apostol Pavel, după care Iisus, înviind din morți, „începătura celor adormiți S'a făcut”. Căci dacă El este „începătura”, înseamnă că noi suntem chemați să devenim următorii Lui la înviere.

Prin învierea Sa El ni-a câștigat și nouă putința de a învia. Întâi din moartea păcatului, aici pe pământ. Și în al doilea rând, după moarte, la judecata din urmă, spre a ne face părtași vieții vecinice.

Iată cum praznicul de azi și bucuria din prilejul lui este nu numai pentru învierea lui Hristos Mântuitorul, ci și pentru învierea sufletelor noastre. Hristos, înviind din mormânt, a înviat și pentru ridicarea sufletelor noastre, încă aici pe pământ, din groapa păcatului la o nouă viață: a harului.

Știind acest lucru, bucuria de praznic trebuie să ne trezească sufletele la o nouă viață, care să nu mai apună nici odată în bezna păcatului. Prin tot freamătul de bucurie pentru învierea Domnului străbate stăruitor îndemnul apostolului Pavel: „Deci dar, de v-ați sculat împreună cu Hristos, cele de sus căutați... Cele de sus gândiți, nu cele pământești”. (Col. III., 1-2).

Unde mai domnește încă păcatul în suflete, unde duhul alipirii de rob față de cele pământești este încă stăpân peste tot gândul și toată vrerea oamenilor, acolo se vede ca n'a străbătut raza de lumină a învierii „Soarelui Celui mai presus de soare”. Acolo și bucuria de praznic e numai de ocazie.

Aș dori, iubii mei fii sufletești să nu vă știu în rândul acestor desmoșteniți ai „împărăției Mielului lui Dumnezeu”. Aș dori, dimpotrivă să vă știu pe toți în starea harului, sfânt și sfințitor, ce ni-a izvorât tuturor din mormânt, odată cu învierea întru mărire a Mântuitorului.

Ce înălțător, ce plin de mângăiere și fericire e gândul că te afli în legătura harului cu Dumnezeu-Tatăl prin Domnul și Mântuitorul Iisus Hristos! Să știi, să simți, în fiecare clipă a vieții tale, că ai în tine, ca o sămânță ce va aduce rod bogat, ca o arună ce nu se va desminti, harul lui Dumnezeu, care Te face următor, și părtaş „începăturii” de înviere și preamărire ce s'a făcut prin învierea lui Iisus. Să știi că în fața lui Dumnezeu nu mai stai ca vinovatul în fața unui judecător. Ci că ești împăcat cu El, că nu mai ești „rob, ci fiu”, cu dreptul de a-L numi iarăș: „Avva”, Părinte.

În această stare toată rugăciunea Ta este ascultată, toată fapta cea cu gând bun binecuvântată, orice rost ai avea în lume. Creștinul în această stare poartă în sufletul său o părticică din cerul înstelat. Și oricâte necazuri și amărăciuni ar avea, oricât l-ar desconsidera și prigoni oricine, el totdeauna găsește scăpare și adăpost la Dumnezeu. La El mângăierea, la El nădejdea, la El pacea.

Purtați deci, grijă, iubii mei, ca din această sfântă și luminată zi a învierii Domnului gândirea și viața voastră să nu mai fie lipsită de cărna și lumina harului. Stăruți întru acest îndemn, pentru că am asigurarea apostolului, că în acest caz: „Când se va arăta Hristos viața voastră, atunci și voi cu Dânsul împreună vă veți arăta întru slavă”. (Col. III., 4.)

Iubiții mei, pe câmpiile întinse ale Americii crește o floare ciudată. Oamenii din preajma locului o numesc: „floarea-busolă“ (Silphium laciniatum), pentru pricina, că asemenea magnetului dintr'o busolă, frunzele acestei flori se îndreaptă toate, totdeauna spre miază-noapte. Nici arșița soarelui, nici ploii, nici furtună, nici orice altă schimbare din văzduhuri nu pot face ca această floare să-și îndrepte frunzele în altă parte. Călătorul care s'ar rătăci pe întinsele câmpii, se poate astfel cu înlesnire îndrepta în calea sa, privind această floare.

Ca această floare să fie și sufletele Voastre, iubiților! Ele să se îndrepte cu toate gândurile, vrerile și cu toate puterile lor spre Dumnezeu. Din această râvnă spre Dumnezeu să nu Vă abată nici raza — de multe ori mincinoasă — a fericirii pământești, nici ploaia suferințelor pe acest pământ, nici viforul ispitelor, sau orice altă umbră a acestei vieți. „Nici necazul, sau strâmtorarea, sau goana, sau foametea, sau golătatea, sau nevoia, sau sabia; nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici căpeteniile, nici puterile, nici cele de acum, nici cele viitoare; nici înălțimea, nici adâncul, nici altă făptură oarecare să nu poată să Vă despartă pe Voi de dragostea lui Dumnezeu“. (Romani, VIII., 35, 38, 39.)

Iar dacă vre-unul din semenii Voștri s'ar rătăci din calea harului și a mântuirii sale, el să se poată oricând îndrepta în calea sa, privind pilda vieții Voastre.

Fiți treji. O clipă de lenevire, de ușurință, ori nepăsare e de ajuns ca Ispititorul, luând prilej, să-și întinză cursa spre pierzarea sufletului vostru. Ascultați cuvintele aceluiaș apostol. „Drept aceea omorâți mădulările voastre cele de pe pământ: desfrânarea, necurăția, patima, pofta cea rea, lăcomia, care este slujire idolilor. Pentru care vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării“. (Col. III., 5-6.)

Dacă este o nelegiuire să calci în picioare semănătura unei holde, să tai un pom tinăr, sau să pângărești o floare, cari toate promet să aducă rod îmbelșugat, ce nelegiuire mai mare poate fi decât aceea, ca creștinul să nimicească însuș, în sufletul său, noua viață abia înfiripată acolo de harul câștigat prin învierea Domnului.

Dacă voiți, iubiții mei, ca învierea Domnului să rodească în sufletele voastre învierea acestora la o nouă viață creștinească, însuflețită de harul lui Dumnezeu și potrivită cu poruncile Lui, stârpiți din voi și isvoarele păcatelor: „mânia, iușimea, răutatea, hula, cuvântul de rușine din gura voastră; nu grațiți minciună unul către altul“. (Col. III., 8-9.)

Arătați-vă mai vârtos ca „fiii luminii“ împodobind viața voastră, nouă, în Domnul, în Invierea Lui, cu „roada duhului“ care „este întru toată bunătatea și dreptatea și adevărul“, (Efeseni V. 9.) Lăsați faptele voastre să dea mărturie de viața voastră străbătută de lumina Invierii. Fiecare din voi poate face o milostenie, un bine. Poate da un ajutor, un sfat, o povață bună. Nu fiți mândri, aspri, nerăbdători cu nimeni. Ascultați ce zice iarăș, apostolul despre cei ce „s'au sculat împreună cu Hristos“: „Deci îmbrăcați-vă, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și iubiți, întru milostivirile îndurărilor, întru bunătate, întru smerenie, întru blândețe, întru îndelunga răbdare; suferind unul pe altul și iertând unul altuia...“ — „toate pentru Inviere“ — „Iar peste toate acestea îmbrăcați-vă întru dragoste, care este legătura săvârșirii“. (Col. III., 12-14.)

În credința că Veți asculta aceste învățături părintești ce Vă trimit din iubirea mea de părinte către voi toți, iubiții mei fii sufletești, le Veți asculta cu inima deschisă și cu sufletul dornic de o nouă viață întru Iisus, Cel ce a răsărit ca un soare din mormânt, luminându-ne sufletele cu lumina Invierii Sale, de încheere mă îndrept către Voi cu „Cuvântul de învățatură“ al sfântului Ioan Gură de aur, pentru marea Duminecă a sfintelor Paști, cu care Vă zic:

„De este cineva bun credincios și iubitor de Dumnezeu, să se indulcească de acest praznic bun și luminat..., că milostiv fiind stăpânul, primește pe cel din urmă ca pe cel dintâiu... Pentru aceasta intrați toți întru bucuria Domnului nostru... Bogații și săracii împreună dăntuiți. Ceice ați postit și ceice n'ați postit veseliți-Vă astăzi. Masa este plină, ospătați-Vă toți... toți Vă îndulciți de ospățul credinții, toți luați bogăția bunătății. Nimenea să nu plângă pentru sărăcie, că s'a arătat Impărăția cea de obște. Nimenea să nu se lănguiască pentru păcate, că iertarea din groapă a răsărit..., înviat-a Hristos și viața viețuește;... că Hristos sculându-se din morți, începătură celor adormiți S'a făcut; Aceluia este slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin.“

Caransebeș, la Praznicul Invierii Domnului din anul 1935.

Al Vostru al tuturor iubitor părinte:

VASILE
Episcop.

Învierea.

În aceste zile de prăznuire creștinească, înaintea ochilor noștri sufletești se proiectează din nou cu intensitate, încadrată în mărire, sf. Cruce. Crucea de pe Golgota, prin care apune legea cea veche, cea a întunecului, cea a păcatului, cea a negației... Crucea pe care se desfășoară cumplita dramă a sângerării lui Iisus pentru *adevăr*. Crucea, pe care se săvârșește Iisus *omul*, pentru a da omenirii putința învierii.

Pe aceeași Golgotă, din mormântul nou săpat în stâncă al lui Iosif din Arimateia în revărsatul zorilor celor de a treia zi, Hristos, *Dumnezeu*, învie temelindu prin cruce împărăția cea nouă, cea a luminei, cea a creației, cea a spiritului. Fariseismul iudaic, păstrător al „literii legii” se prăbușește. Ierusalimul cel pământesc refractar tuturor sforțărilor de *inoire* a lui Iisus, cel „care nu a cunoscut vremea când a fost cercetată”, este sfărâmat în păcătoșenia lui ireductibilă, căci porunca divină era implacabilă: „piatră pe piatră nu va rămâne din el”. Ierusalimul antispiritual este înlocuit prin cruce cu Ierusalimul spiritualității creștine, diriguît de lumina adevărului celui vecinic. Echilibrul între Dumnezeu și om se restabilește prin cruce. Ea dă Mântuitorului putința învierii și prin el și învierii tuturor cari cred în ea. Prin ea Hristos suprimă obscurantismul dominant al epocii, prin ea lumea cea veche este înlocuită prin posibilitățile de har și de mântuire ale lumii celei noi.

Lumea nouă, viața nouă, călăuzită până la capătul veacurilor de însuși Iisus Hristos, crucificat pentru noi și înviat tot pentru noi! Iată darul ce l-a dat Dumnezeu, în nemărginita sa iubire, acum nouăsprezece secole omenirii, îngenunchiate în păcat. Darul, cel de mare preț, care ni se difuză cu atâta prisosință în fiecare an în zilele de mare praznic al Paștilor. Să-l primim cu vrednicie, deschizând larg porțile sufletului nostru, eclipsat astăzi, mai mult ca erii, de grijile cosmosului.

Împăratul măririi, stăpânul vieții, împărtitorul adevărului și diriguitorul cărării, luminate nouă în această numită și sfântă zi, al praznicelor praznic și sărbătoare a sărbătorilor, Hristos cel înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le — să reverse astăzi în acest suflet al nostru potența spirituală pentru reînțoarcerea lui în Ierusalimul cel nou, cel adevărat creștin!

Dr. Cornel Corneanu

Problema Învierii...

De: Prof. C. Rudneanu.

În fiecare an strălucește minunata zi a Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos... mințile cele mai luminate contemplă misterul cel mare văzut aievea și confirmat de întreaga istorie a lumii.

Primii creștini au avut sufletul deschis și au prins toate ideile pline de înțelepciune ale Învățătorului, care vorbea prin apostolii săi...

Primii creștini mai presus de toate au trăit cuvintele spuse de Iisus Hristos, ei au practicat în comun minunatul cult al vieții creștine.

Ei au desprins dela apostoli ceea ce aceștia au putut auzi dela Fiul lui Dumnezeu și'n acest fel au devenit „oamenii sfințeniei”.

Problema Învierii e prea bine adâncită în cuvintele sf. apostol Pavel, care spune: „Și dacă Hristos n'a înviat, deșartă este atunci predica noastră, deșartă este și credința voastră” (I. Corinteni, 14).

Credința în Învierea lui Iisus Hristos este prin urmare întregul fundament al învățaturii creștine.

Și tuturor scepticilor le răspunde Mântuitorul așa cum i-a răspuns și lui Toma: „Adu-ți degetul tău încoace și vezi mâinile mele și adu-ți mâna și o pune în coasta mea și nu fi necredincios, ci credincios” (Ioan 20, 27).

Au fost și oameni sceptici, s'au tomat cu timpul și fel de fel de teorii bazate pe imaginație și alte elemente negative, au căutat să întunece faptul sfânt al învierii, dând diferite explicațiuni fără de înțeles, toate reducându-se în „jurul mormântului lui Iisus Hristos”. Astăzi întreaga lume e convinsă de adevărul sfintei Scripturi. Ea conține faptele sfinte și istorice, ea ne arată întreaga dezvoltare a creștinismului, faptele decisive și nașterea vieții creștine.

Pe lângă „credința învierii” noi avem mărturiile vii ale mormântului gol, apariția lui Iisus în mijlocul apostolilor, toate ne confirmă adevărul învierii.

Cuvintele sf. apostol Pavel către Corinteni (I. cap. 15) ne arată „Învierea Domnului și învierea noastră”.

„Și s'a arătat lui Chefa, apoi celor doisprezece, în urmă s'a arătat deodată la peste cinci sute de frați, dintre cari cei mai mulți trăesc până astăzi, iar câțiva au adormit, după aceea s'a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor, iar la urma tuturor, ca născutului fără de vreme, mi s'a arătat și mie“ (I. Corinteni, 15, 5—8).

Și în restul cap. 15 sf. apostol Pavel stabilește relațiunea strânsă și organică între Învierea lui Hristos și cea a credincioșilor“. Așa am putea continua întreaga dezvoltare sau problemă a Învierii, ne oprim aci, desprinzând firul conducător de viață și adevăr, pe care-l zărim la fiecare sărbătoare a învierii.

Sărbătoare plină de tâlc și înțelepciune, de reînnoire, de începere a unui nou drum — *drumul vieții spirituale*, îngrădirea materiei și avântul spre trezirea celor mai nobile idei propagate de Iisus Hristos, taina Căruia o admirăm noi toți ceice credem în Învierea Lui!

Nazariteanul.

Am cetit cu multă atenție marea lucrare a profesorului H. W. Van Loon, dela universitatea din Westpost, intitulată „Istoria omenirii“ — dela omul preistoric începând, până în zilele noastre. Cred a fi de interes, dacă în următoarele dau în traducere capitolul „Iozua Nazariteanul“, care vorbește despre Acela, pe care Grecii l-au numit Iisus.

Dar să urmeze:

Ab Urbe condita, în anul 815 (care corespunde după calendarul creștinesc cu anul 62 d. H.), Aesculapius Cultellus, medic în Roma, scrie următoarele nepotului său, care servea în armata romană din Siria:

Dragă Nepoate!

Cu câteva zile în urmă, am fost chemat la un anumit bolnav, pe care-l chema Pavel. Așa se vede, că este un cetățean roman, de origine ebraică, este om bine pregătit, cu o conduită potrivită. Mi-s'a spus că în vederea unui proces a venit aici, pentru că ar fi apelat contra unei sentințe a unui tribunal al nostru din Caesarea ori de alt undeva. Mie mi l-au descris ca un element „*sălbatic și agresiv*“, care

a agitat contra poporului și a legilor. Eu l-am aflat a fi un om priceput și cum se cade.

Un prieten care a servit în armata din Asia-mică, îmi spune că ar fi auzit ceva despre el în Ephes, unde a rostit predici religioase, în interesul unui Dumnezeu ciudat. L-am întrebat pe pacientul meu, oare e adevărat și că de fapt, că a sfătuit poporul să se răscoale contra voinței iubitului nostru împărat.

Pavel mi-a răspuns, că împărăția despre care vorbește el nu este din lumea asta și a mai făcut diferite declarații, pe cari eu nu le-am înțeles și pe cari eu le cred a fi produsele stării sale de febră urcată.

Asupra mea a făcut o impresie adâncă personalitatea lui și cu mult regret am auzit că cu câteva zile mai nainte l-au ucis pe drumul spre răsărit. Chiar pentru aceea scriu și retele astea. Dacă drumul te-ar duce la Ierusalim, mi-ai face o plăcere dacă ai căuta și ai afla unele amănunte despre prietenul meu Pavel și despre acel ciudat *profet evreu*, care i-ar fi fost învățător. Pe sclavii noștri îi preocupă foarte mult așa numitul *Mesia* și dintre aceștia, pe unii, cari în public au vorbit despre viitoarea împărăție (orișice au crezut ei despre aceasta), i-au răstignit. Aș vrea să știi, care este adevărul din versiunile astea.

Al tău iubitor unchiu

Aesculapius Cultellus

După 6 săptămâni, Gladius Ensa, nepotul, sutasul din regimentul VII. galic, răspunde următoarele:

Iubite Unchiule!

Am primit scrisoarea și am grăbit a-ți satisface dorința.

Regimentul, acum 2 săptămâni a primit ordin, să meargă în Ierusalim. În secolul ultim s'au succedat aici multe răscoale și nu a rămas mult din orașul vechiu. După ce am petrecut aici o lună de zile, mâine ne continuăm drumul spre Petra, unde s'a ivit un necaz cu un trib arab. Pentru aceea, folosesc seara de astăzi, că să răspund la întrebările puse. Vă rog însă a nu aștepta un răspuns amănunțit.

Am vorbit în oraș cu foarte mulți oameni bătrâni, dar și așa, cu greu am putut obține deslușiri hotărâte. Cu câteva zile mai înainte a venit în bivuac la noi un comerciant ambulănt. Am cumpărat masline și atunci l-am întrebat, oare a auzit ceva despre renumitul *Mesia*, pe care l-au omorât aici în tinerețe. Mi-a răspuns, că își aduce bine aminte, că la timpul său, tatăl lui l-a dus pe Golgota (o colină afară de

oraș) ca să vadă executarea și să-i arate, ce soarte îi așteaptă pe aceia, cari se împotrivesc legiurilor poporului iudaic. Mi-a dat chiar și adresa unui anumit Iosif, care a fost prietenul personal al lui Messia și mi-a spus, că ar fi bine, dacă l-aș cerceta însumi, dacă vreau să știu mai multe.

Azi dimineața l-am văzut pe Iosif. E om îmbătrânit. Practică pescăritul în un lac cu apă dulce. Memoria îi funcționează bine și dela el am primit în sfârșit informații precise, că ce s'a petrecut în timpurile cari au precedat nașterii mele.

În timpurile acelea era pe tron marele și gloriosul nostru împărat Tiberiu, iar guvernatorul Iudeii și Samariei, un ofițer oarecare Pontiu Pilat. Iosif știe ceva despre Pilat. Se vede a fi un ofițer de treabă, care a lăsat ca guvernator urme bune după sine. În anul 783 ori 784 (Iosif nu poate preciza), Pilat a fost chemat în Ierusalim, pentru unele tulburări. Un oarecare tiner (fiul unui lemnar din Nazaret), se zice că ar fi organizat o conspirație contra guvernării romane. Este foarte curios, că ofițerii noștri foarte inteligenți, cari de regulă sunt bine informați despre toate treburile, despre acest lucru n'au știut nimic. Cercetând însă cauza, au raportat, că lemnarul este un cetățean de treabă și nu este nici un indiciu a se proceda contra lui. Iosif însă îmi spune, că conducătorii evrei, cu vederi învechite, aceia au fost revoltați contra lui. Acestora deloc nu le era pe plac, că se bucura de mare popularitate la jidovii mai săraci. Aceștia i-au spus lui Pilat, că *Nazarineanul* a propovăduit la auzul tuturor, că un elen sau un roman ori chiar un filistean, dacă se trudește a duce o viață cum se cade și cu omenie, chiar atât valorează ca un evreu, care în viața sa a studiat numai legile vechi ale lui Moisi. Așa se vede că Pilat n'a dat prea mult pe această argumentare, dar văzând că mulțimea adunată în jurul templului amenința pe Iisus și urmașii lui cu linșare, s'a decis a lua în apărare lemnarul, pentru a-l scăpa cu viață.

Așa se vede, n'a înțeles îndeajuns cauza tulburărilor. De câte ori a provocat preoțimea evreică, ca să-și prezinte acuzațiile, aceștia se ațîțau grozav și vociferau numai despre *erezie* și *trădare*. În sfârșit — cum mi-a spus Iosif — Pilat l-a adus pe Iozua înaintea sa, ca personal să-i ia un interogatoriu. (Amintesc, că acesta a fost numele Nazariteanului, dar elinii, cari trăesc în părțile astea, l-au numit Iisus). A vorbit ceasuri întregi cu el. L-a întrebat despre *învățăturile periculoase*, pe cari afirmative le-a propagat pe țarmurul lacului galileian. Iisus a răspuns,

că dânsul nici odată nu s'a ocupat cu politica, pe el nu-l interesează corpul ci sufletul omului. Vroaște, ca oamenii să-și considere vecinii ca frați și să iubească un singur Dumnezeu, care este tatăl tuturor vietăților.

Pilat, care se pare a fi bine versat în învățăturile filosofilor greci și a stoicilor, se vede că n'a aflat nici o tendință de ațâțare în vorbele lui Iisus. După informatorul meu, a încercat din nou a-i scăpa viața acestui blând profet. S'a nizuț a amâna cât mai mult executarea. Între timp evreimea în urma instigațiilor preoților, s'a revoltat foarte. Chiar și mai înainte au fost multe tulburări de stradă în Ierusalim, când erau în apropiere numai câțiva soldați. Evreii au prezentat astfel de rapoarte autorităților superioare romane din Caesarea, că Pilat a *căzut jertfă învățăturilor celui din Nazaret*, au cerut prin rugări cu multe semnături revocarea lui Pilat, pentru că este dușmanul cesarului. Unchiule, ști doară, că guvernatorii noștri totdeauna au avut îndrumări severe, ca să încunjure ciocnirile cu supușii streini de neam. Pilat, ca să scape țara de un războiu civil, în sfârșit l-a jertfit pe cel deținut. Iisus, a arătat o ținută plină de demnitate, a iertat tuturora, cari l-au batjocorit. S'a răstignit pe cruce, între vociferările și râsetele plebei din Ierusalim.

Acestea mi le-a povestit Iosif, plângând mereu. Am vrut să-i dau la plecare bani, nu a primit rugându-mă să-i dau la altul, mai sărac ca el. L-am întrebat și despre Pavel, prietenul D-Tale. Prea puțin l-a cunoscut. Așa vede, se ocupa cu confecționarea de corturi, deci și-a lăsat meseria, ca să poată propovădui cuvântul Dumnezeului iubitor și iertător, care atât de mult diferă de Iehova, despre care predică și acu preoții evreilor. Mai târziu Pavel ar fi călătorit mult în Asia-mică și Grecia spunând sclavilor, că ei toți sunt fii ai unicului Dumnezeu iubitor și că fericire îi așteaptă pe toți aceia, săraci și bogați deopotrivă, dacă se trudesă a trăi în cinste și a face bine celor ce tânjesc și sunt nevoiași.

Așa cred am răspuns în deajuns la întrebările puse. Eu aflu toată întâmplarea de nevinovată, în deosebi în cece privește siguranța statului. Ei, dar și aceea, noi romanii, n'am putut înțelege sufletul poporului din această provincie. Regret, că l-au omorit pe Pavel, prietenul D-Tale.

Ași vrea să fiu din nou acas și rămân nepot credincios *Gladius Ensa*.

Traducere de Ing. Petru Fotoc

„In zilele lui Pilat din Pont...“

De: protopop Iosif Câmpianu.

Biserica creștină a luat note precise asupra tuturor particularităților ce se referă la viața Mântuitorului, determinând chiar un articol principal al credinței numit „*Simbolul credinței*“, în care se face amintire despre patimile, moartea și învierea lui Iisus Hristos, întâmplată în zilele procuratorului roman Pontiu Pilat.

Asupra acestor date istorice trebuie să insistăm puțin, pentru că ele sunt baza oricărei cercetări în jurul patimilor Mântuitorului lumii. Criticii creștini susțin, că Mântuitorul nostru Iisus Hristos a fost judecat și condamnat de judecatori evrei cu o nedreptate mai mică sau mai mare conform legii mosaice; că Pilat a lăsat să se execute sentința adusă de Sinedriul evreesc cu oarecare nepăsare după unii și cu o ticăloșie ne mai pomenită după alții, fiindcă nu putea face altceva în senzul puterii ce-i da oficiul său, adică a aproba sau desaproba această condamnare. Cu toții însă recunosc, că o nedreptate mai mare nu s'a fost făcut în lume, că aceea ce s'a făcut cu Iisus.

Cert e, că în Iudea, pe timpul acela, când Mântuitorul nostru fu judecat, unița autoritate, care era în drept să aresteze, să ancheteze, să judece, să condamne și să execute în cauze capitale, era procuratorul Luciu Pontiu Pilat, ca viceprezide al Siriei.

Pentru a ne lămurii mai bine, să vedem acum cine a fost acest procurator roman?

Luciu Pontiu Pilat era al șaselea procurator roman în Iudea (26—35 d. Hr.) unde nu rezida prezidele și își avea reședința în Cezarea. Pentru menținerea păcii și a ordinii publice, avea pe lângă sine și soldați romani și anume în Cezarea cinci cohorte, iar în Ierusalim o cohortă. În fiecare an cu ocaziunea serbării Paștelor, procuratorul venea la Ierusalim, spre a lua personal eventualele măsuri necesare, fiindcă din aceasta ocaziune, se adunau în Ierusalim mulți evrei din toate părțile lumii și ușor se puteau întâmpla turburări ori chiar vre-o răscoală.

Pilat de naționalitate era spaniol, de origine din Sevilla, una dintre cele patru cetăți ale Spaniei, care se bucura de dreptul cetățeniei romane. Tatăl său, Marcu Pontiu se făcu renumit în războiul de distrugere ce-l făcuse Agrippa Cantabriilor, comandând o mână de renegați, cari ridicaseră armele contra camarazilor lor de sclavie, Asturiilor.¹⁾

Când Spania deveni supusă Romei, Marcu Pontiu obținu în semn de distincție „*pilum*“-ul de unde apoi familia își adause numele de Pilat, ca derivațiune, dela „*pilum*“. Fiul său Luciu Pontiu urmă pe Germanicus cu armata sa și combătu războaiele din Germania. După pace veni la Roma, ca să-și petreacă, dar în căutarea acestor plăceri nu își câștigă un renume bun. Prin căsătoria sa regală însă, contractată cu Claudia, reuși să ajungă la demnitatea de procurator al Iudeii.

Claudia era cea mai mică fiică a acelei Iulia, născută de August, care fu exilată chiar de tatăl său din cauza purtării destrăbălate, după ce fusese mai înainte măritară de trei ori; mai pe urmă cu Tiberiu. Iulia a născut pe Claudia în exil și când fu fetița de treisprezece ani, a trimis-o soțului ei pentru a îngriji de educația ei.²⁾ Când fu Claudia de șasesprezece ani, ajunse la Roma spaniolul Pontiu Pilat și punând ochii pe ea, cunoscându-i bine educația și purtarea, o ceru de soție dela Tiberiu, cu care făcuse cunoștință și intrase în grațiile lui. Tiberiu consimți. Dar legenda spune, că atunci când Claudia părăsi templul ca măritată și Luciu Pontiu în calitate de soț al ei o urmă în palatul imperial, Tiberiu, care asistase conform ritului nupțial prescris, ca unul dintre cei doisprezece martori, scoase din sin o hârtie și o înmână lui Pilat apoi se îndepărtă. Fu ordinul imperial, să plece imediat la Ierusalim și de acolo la Cezarea ca procurator. Ajuns acolo trimitea dese rapoarte, în care descria poporul evreu ca turbulent și rebel în gradul suprem, care neștiind să-și păstreze independența, nu putea să se supună nici sclaviei. Claudia ceru dela împăratul să-i permită să-și vadă soțul, cu care nu se mai întâlnise de 6 ani de când a plecat. Tiberiu îi concesse. Fu o concesiune grațioasă, pentru că la început nu era permis proconsulilor de a-și duce soțiile cu ei; mai târziu se toleră. Un decis al Senatului introdus și în codul justinian zicea: „ar fi mai bine ca proconsulul să se ducă în provincia sa fără soție, dar poate să-l urmeze și ea, pentru că se aduce aminte, că Senatul a dispus, că proconsulii sunt persoane responsabile și supuși pedepsei pentru orice greșală sau lipsă a soțiilor lor“. Dar Tiberiu și fără a mai ține cont de aceste dispoziții ale legii, avea motive particulare pentru a face Claudiei această concesiune.

Și această femeie avu norocul de a fi immortalizată pri amintirea ei în Noul Testament

1) După Rosadi: Procesul lui Iisus.

2) Svetonius: Tiberius XLIV.

ca aceea ce fu turburată în somn de viziunea Nevinovatului, care se afla în mâinile soțului ei. 3)

Pontiu Pilat, fiul unui militar renegat, soț renegat el însuși, eredele servilismului față de curtea din Roma, contaminat personal de cele mai scârboase intrigi ale curții, conștient de originea ticăloasă a gradului și a poziției ce o avea, era îngrijorat spre a o conserva prin o riguroasă și constantă atențiune: supunerea servilă voinței Romei. Toate faptele oficiului său erau inspirate de acest program și deloc nu corespundeau naturii sale, care de altfel, după cum îl descriu scriitorii cei vechii, era lipsit de orice simț etic și judecat după alte fapte ale sale, cad în înțelesul cuvântului grecesc „anandria”. Filone de Alexandria și Iosif Flaviu ne-au lăsat urme despre caracterul său violent, tenace, crud, capabil de o ură neînfrănată cât și de calcule ticăloase.

Filone într'un argument îl numește de caracter dur ca și pe un om care nu putea să se decidă să facă ceva pe placul Evreilor, și că nu atât în onoarea lui Tiberiu, cât în ciuda și disprețul Evreilor, a lăsat să pună în mijlocul cetății sfinte insigniile de aur imperiale în palatul lui Irod. Ura lui față de iudei era tot așa de mare, cum era gentileța lui față de romani.

Dar tot printr'un act de violență trebui să se compromită și să-și încheie pentru totdeauna cariera.

Părât de samarineni, Vitelius președintele Siriei — în anul 36 d. Hr. — îi ordonă lui Pilat ca să se ducă la Roma spre a se disculpa înaintea împăratului pentru actul brutal săvârșit asupra samarinenilor pe muntele Gorizim, unde și-a pus sfârșit vieții.

Este adevărat, că pentru ținuta sa la judecarea Mântuitorului, n'a suferit nici o pedeapsă, deoarece a rămas în oficiul său încă ani de zile, dar despre evenimentul acesta a trebuit să-și dea seama curții imperiale din Roma, aflându-se scrisori adresate de el împăratului Tiberiu cât și o relație lungă despre cele întâmplate în Ierusalim, dar aceste scrisori, care sunt cunoscute sub numirea de „Actele lui Pilat” aparțin fără îndoială seriei documentelor apocrifale ale Noului Testament. Totuși ele nu sunt lipsite de oarecare curiozitate, fiindcă existența lor ca atare este atestată de către cei mai vechi părinți ai Bisericii. 4)

Înaintea acestui om fu condus legat Mântuitorul lumii pentru a fi judecat.

3) Matei XXVII. 19.

4) Fabricius G. A.: Codex Apocryphus novi Testamenti.

A doua Înviere.

Stăpâne Doamne Sfinte,
Cerescule Împărate,
Tu singur ești în lume
Izvor de bunătațe.

La Tine vine iară
Cu sfânta lui credință,
Poporul ce de veacuri
A stat în umilință:

Să-i ștergi odată fața
De urma suferinții —
Să ia cu vrednicie
Cununa biruinții.

De-atâta vreme Doamne
Cu lacrimi de durere,
Așteapta România
A doua Înviere!

G. B.

Hristos a înviat!

Zicem tuturor colaboratorilor, cetitorilor
și prietenilor foii noastre.

ȘTIRI

Predici. În Duminica Floriilor a predicat p. *Romul G. Ancușă* cons. ref. eparhial. În legătură cu sărbătoarea Floriilor predicatorul a făcut un mișcător rechizitoriu creștinismului nostru de astăzi care prin faptele noastre zilnice mai de grabă ne situează alături de cei cari vor striga *răstignește-L, răstignește-L*, decât alături de ierusalimitenii cari îl preamăresc astăzi cu cuvintele: *Osana Fiul lui David!*

În numărul nostru viitor vom publica această instructivă predică.

*

Seara la denie p. profesor *Filip Pop* a explicat cuvintele ce se rostesc de preoții liturgisitori în săptămâna Patimilor, ca și la celelalte liturgii ale sfântului Grigorie Dialogul: *lumina lui Hristos luminează tuturor*. Pornind de la clasică rugăciune a dreptului Simeon arată în ce măsură lumina este *descoperire*; în ceasul morții muribundul vede în zarea ei faptele din trecerea lui prin lumea pământească. Îndeamnă apoi cu multă stăruință să ne apropiem de Hristos lumina lumii, iar sfânta Lui Maică — în senzul cuvintelor fericitului Ieronim — în ceasul morții va mijloci pentru noi.

*

Luni la denie a predicat p. profesor *Teodor Sandru*. Pornind de la preafrumoasa evanghelie a utrechiei sf. sa a arătat pe scurt cum s'a adevărit Mântuitorul Hristos: învățător, preot și împărat mare. Învățătorul

tuturor ne învață totdeauna cum să ne purtăm; și totuși el lipsește din casele noastre... Păr. Șandru aduce aspre și meritate muștrări familiei creștine care nu-l duce pe Hristos în mijlocul său. Astfel copiii cresc fără a ști și a cunoaște pe Dumnezeu care atât de mult iubește copiii.

Distincție. Din prilejul sfințelor sărbători ale Invierii Domnului, P. S. S. Episcopul diecezan Vasile a binevoit a decora cu brâu roșu pe preotul Victor Popoviciu, paroh în Satul nou (Jugoslavia). Felicitări!

Pentru propaganda religioasă. Aflăm din **bulletinul Comunității de avere** că actuala conducere a acestei instituții, a votat pentru propaganda religioasă din **eparhia noastră frumoasă** sumă de 100.000 Lei. Toate mulțumirile și recunoștința noastră!

Donație. Comuna bisericească Dalci, prin preotul său Nicolae Jula aduce pe această cale mulțumirile sale: familiei Dr. Ioan Rațiu din Caransebeș, pentru un rând de ornate și familiei economului orașănesc Nicolae Jula, pentru icoanele Mântuitorului și a Maicii Domnului, dăruite sfintei biserici din Dalci.

O rugăminte.

Dumnezeu și Domnul nostru Iisus Hristos s'a **milostivit spre smeritul Său** slujitor și, prin alegerea Sfântului Sinod al Sf. noastre Biserici ortodoxe române, m'a chemat la înalta dregătorie de episcop misionar pentru românii ortodocși din America și țările apusene.

Înainte de a pleca peste țări și mări la frații noștri, răsfițați pe îndepărtate și streine meleaguri, să le fiu părinte și păstor, să-i ajut a se reculege sufletește și a-și înviora conștiința românească — mă îndrept către toți cei de acasă: Înalți Ierarhi, P. C. Preoți de enorii, frați monahi dela conducerea sfințelor noastre Mănăstiri și către toți oamenii de bine, cu dragoste de neam și de lege rugându-i: să binevoiască a mă ajuta, ca să pot pleca echipat cu cele necesare unui început nou de misionarism ortodox și românesc, în afară de granițele țării noastre scumpe.

În deosebi apelez la sfințele noastre Mănăstiri, cu vechi tradiții de cultură și viață religioasă, cari mai păstrează colecții bogate de obiecte sacre, ca și la preoții bisericilor noastre mai bine înstărite să mă ajute cu daruri: icoane, candelă, prăznicare, vase și odoare sfinte, cruci și sfinte evanghelii, cărți de rugăciune și de zidire sufletească și orice alte dăruiri pe seama credincioșilor, și de împodobire a bisericilor noastre din America.

Îndeosebi aș dori să pot înfiripa, și în colonii fără biserici, într'un colț de casă a vre-unui bun creștin primitor, câte un tetrapod-paraclis, cu o candelă sub o icoană, unde să poată ingenunchea toți din partea locului, să se închine și să sarute o sfântă Evanghelie și o cruce de acasă; la brațul de jos al căreia va fi prins, într'un medalion, o fărâmitură din pământul țării mame, ca astfel să-și stâmpere dorul de vatra părăsită și să-și potolească nostalgia de patria românească.

În același timp rog pe toți câți vor lua cunoștință de plecarea Noastră și, îndeosebi pe frații preoți să anunțe credincioșilor, să le ceară adresele rudeniilor și prietenilor, cu exprimarea de dorințe și urările lor către **cei dragi ai lor** de departe și, adunându-le, să mi le

trimită. Ca atunci, când voi ajunge în localitatea unde se află, deodată cu binecuvântări arhieresti și cu îmbrățișarea Noastră părintească, să le pot împărtăși și solia celor scumpi ai lor de acasă.

Va fi aceasta o duioasă mângâiere pentru toți, pe câți îi voi chema cătră mine după numele și neamul lor, și le voi comunica vești dela părinți, frați, rudeni și prieteni și vor putea săruta o icoană, o cruce chiar dela biserica lor de acasă.

Oricine va trimite vre-un dar pentru frații noștri îndepărtați, este rugat a însemna de unde și dela cine vine darul, pentru cine e merit, ori pentru care localitate e destinat, știind că în chip firesc, locuitorii dintr'un sat s'au așezat și acolo, departe, cam în același oraș, sau ținut: Ardeleni mai ales în Statele-Unite, Moldovenii în Canada, Basarabeni în America de Sud, Argentinia a. m.

Adresele ca și obiectele se vor trimite, cel mai târziu până la 10 Mai a. c. la adresa:

Arhiepiscopul **Policarp P. Morușca**
Episcopul Americii și al țărilor apusene.
Sf. Mănăstire H. Bodrog, of. Zădăria,
Județul Arad

BIBLIOGRAFIE

Ing. Petru Fotoc: Pe pământul făgăduinței. În editura secției culturale au apărut interesantele *note de drum* ale povestitorului ing. Petru Fotoc. Plecând dela Constanța pe Marea Neagră, prin Bosfor, Constantinopol, Mediterană și ajungând în Palestina, impresiile acestui sincer închinător la Mormântul Domnului sunt tot pe atât de atrăgătoare ca și interesante. Nota seriozității este păstrată cu multă grijă, totuși humorul întâmplător nu face decât să mărească interesul pentru ținta finală, la care ne duce pe neobședate: închinarea prin toate vibrările sufletului în fața țăranei din pământul pe care l-a călcat odinioară Mântuitorul lumii.

Seminariile, Academii sau Facultăți de teologie de diacon Aiasis Duboșan. O broșură care ocupându-se de legea învățământului teologic apare ca o documentată pledoarie pentru sistemul de Academii și Facultăți teologice.

Anuarul liceului „Traian Doda” publicat de prof. Matei Armaș directorul liceului. Deși apare târziu, ne bucurăm că prin străduința dlui director al liceului se menține buna tradiție de a se face an de an acest bilanț al școlii noastre, dându-se astfel și altora posibilitate să-l cunoască.

Biblioteca Amvonului Nr. 2 Oradea. Cuprinde cuvântări bisericești începând cu „cuvântări pentru Săptămâna Patimilor” pentru care timp avem prea puține cuvântări scrise în românește. 97 pag., preț Lei 50 — și se poate găsi la sf. Episcopie Oradea-mare. O recomandăm spre cumpărare.

Prof. Cicerone Iordăchescu: Partea II din Istoria Vechii Literaturi Creștine. Volum de peste 300 pagini se ocupă cu *Epoca de Aur* a scrisului creștin dintre anii 325—461 vreme în care au trăit marii **luciferi** ai

Creștinătății ca: Sf. Atanasie cel Mare, Cei trei Capadocieni, Sf. Ioan Chrisostom etc. (în Răsărit) și Ambrozie, Ieronim, Augustin etc. (în Apus). Se recomandă cu căldură.

Prohodul Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos: Pr. I. Mihălcescu și Gh. Popescu-Zimnicea. Cuprinde un text complect revăzut după textul grecesc, și este însoțit de notele respective pe ambele muzici: orientală și linală, precum și cântările în legătură cu serviciul punerii în mormânt a Mântuitorului Hristos. Costă 18 Lei. Se recomandă.

Publicațiune de licitație.

În baza aprobării Venerabilului Consiliului Eparhial No. 2681 din 24 Aprilie 1935 se publică licitațiune minuendă pentru renovarea, acoperirea cu tinichea cu prețul de Lei 101.210 și pictarea în suma de Lei 55.000 a bisericii ort. rom. din comuna Toager.

Licitațiunea se va ținea **Duminecă în 5 Mai 1935 la ora 11 a. m.** în sfânta biserică, la care pot participa întreprinzătorii îndreptați.

Comuna bisericească nu acordă spese de transport sau diurne participanților la licitație, îi obligă însă a depune înainte de începerea licitațiunei un vadiu de 10% din șuma estimată.

Comuna bisericească fără considerare la rezultatele licitațiunii va încredința lucrările întreprinzătorului în care va avea mai multă încredere, pe care îl va obliga să restituie bisericii cheltuiala de Lei 500 avută cu facerea devizului estimativ.

Toager, din ședința consiliului parohial ținută la 31 Martie 1935.

Aureliu Maghețiu
Președintele cons. parohial

Gh. Gulea
Notar

Asociațiunea „Astra”. Despărțământul Caransebeș.

Nr. 15/1935.

Convocare.

Domnii membri ai despărțământului Caransebeș al Asociațiunii pentru literatura și cultura poporului român „Astra” sunt convocați în baza dispozițiilor Comitetului central în

adunare generală anuală

pentru **Duminecă în 5 Maiu 1935 orele 11** în sala de ședințe a liceului „Traian Doda” din Caransebeș, cu ordinea de zi stabilită în art. 14 al Regulamentului.

Caransebeș în 21 Aprilie 1935.

Președinte,
Dr Cornel Corneanu

Secretar,
prof. Matei Armaș

Una casă mare

cu mai multe încăperi, curte și grădină mare

se vinde din mână liberă.

Informațiuni: Ilie Socaci, Caransebeș.

CONCURS.

Pe baza ordinului Ven. Cons. Eparhial Nr. 1939 B/1935 din 11 Aprilie 1935 se escrie concurs pentru ocuparea postului de capelan temporal cu drept de succesiune pe lângă parohul Ilie Pepa, din parohia de clasa III-a din Armeniș protopresbiteratul Caransebeș, cu termen de recurgere de 30 de zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană.

Emolumente:

a) 510 Lei salariu anual în loc de ștola pentru botezuri, înmormântări simple, slujirea praznicilor, pomenilor și umblarea cu crucea.

b) Întreaga sesiune parohială în complex de 30 jugh. 1215 stj.

c) Întregul venit ștolar.

d) Casa parohială, afară de o cameră cu intrare separată rezervată pentru paroh, apoi celelalte dependențe și grădina de legume.

Alegându-l capelan va îndeplini toate agendele parohiale, va catehiza și va plăti dările pentru pământuri și venitele ce folosește.

Recurenții la acest post își vor înainta cererile prin Prea On. Oficiu protopresbiteral din Caransebeș adresate consiliului parohial ort. rom. din Armeniș.

Recurenții sunt poștiți a se prezenta în vre-o Duminecă sau sârbătoare în sfânta biserică spre ași arăta dexteritatea în oratorie și cântare.

Armeniș din ședința consiliului parohial ținută la 30 Decembrie 1934.

Dimitrie Stoichescu m. p. **Florea Băcilă** m. p.
paroh, președ. cons. parohial. 2-3 notar.

Publicațiune de licitație.

În baza devizului și schițelor aprobate de Venerabilul Consiliu Eparhial sub Nr. 7139 din 1934, Consiliul parohiei ort. rom. din comuna Ferdinand, Jud. Severin, dă în întreprindere pe calea licitației publice cu oferte închise zidirea bisericii ort. rom. în roșu sub acoperș cu preț de exclamare de Lei 173.000 plus materialul brut după cum arată devizul de spese.

Licitația se va ține la data de **30 Aprilie 1935 la ora 3 p. m.** în sala școalei primare. Antreprenorii cari doresc să participe la licitație pot vedea devizul, planurile și condițiunile de licitație în fiecare zi între orele 1—2 și 7—9 p. m. la d-l Ing. F. Nițulescu din Ferdinand.

Spese de drum și alte cheltueli nu se acordă.

Antreprenorul care va contracta lucrările are să depună vadiu de 10% în bani gata, care i-se vor restitui după colaudare fără dobândă.

Spesele cu devizul, contractele și timbrele le supoartă antreprenorul.

Consiliul parohial își rezervă dreptul de a preda lucrările acelu antreprenor fără considerație la rezultatul licitației în care va avea mai mare încredere, ori a publica o licitație nouă. Plata se va face în trei rate proporțional cu construcția.

Contractul devine obligatoriu pentru antreprenor imediat după semnare, iar pentru parohie numai după aprobarea din partea Venerabilului Consiliu Eparhial

Ferdinand în 17 Martie 1935.

„MEHADIA“ CASSĂ DE PĂSTRARE SOCIETATE PE ACȚII ÎN MEHADIA.**Convocare.**

Domnii acționari ai casei de păstrare „MEHADIA“ soc. pe acții sunt invitați a participa la a

XXX-a adunare generală ordinară,

care se va ține la 5 Maiu 1935 la orele 10 a. m. în localul institutului cu următoarea

ORDINE DE ZI :

1. Alegerea a 2 membri pentru autentificarea procesului verbal.
2. Prezentarea bilanțului, raportul consiliului de administrație, al consiliului de cenzori și darea absolutoriului.
3. Alegerea a 1 membru în direcțiune.
4. Propuneri.

Consiliul de Administrație.

Pentru a putea exercita dreptul de votare, fiecare acționar trebuie să depună la institut acția sa dimpreună cu cupoanele până la 2 Maiu 1935 orele 10 a. m.

Activ		Bilanț încheiat cu 31 Decembrie 1934		Pasiv	
Casa : numerar efectiv	262.175 84	Capital social	200.000 —		
Disponibil la bănci	14.733 84	Fond de rezervă general	164.202 81		
Efecte	13.160 —	Fond pentru efecte dubioase	168.000 39		
Cambii ce nu beneficiază de legea lichidării datorilor	7.200 —	Fond pentru binefaceri	15.000 —		
Debitori beneficiind de legea lichidării datorilor, cota remasă	2.098.108 —	Fond pentru asigurare	15.000 —		
Imobile : Casa institutului	9.090 50	Depuneri spre fructificare pe termen	1.511.871 08		
Mobilier	283 50	blocate	402.647 —		
Diverse	31.399 —	Depozite	113.300 —		
Creanțe agricole de amortizat	103.281 —	Impozite restante	67.080 —		
Perdere	123.996 40	Dividende neridicate	5.725 —		
		Tantieme neridicate	602 —		
	2.663.428 08				2.663.428 08

Debit		Contul Perdere & Profit încheiat cu 31 Decembrie 1934		Credit	
Perdere din anul 1932	24.921 40	Interese scont	29.439 —		
Perdere din anul 1933	75.647 —	Provizțiuni	10.333 —		
Impozite către stat și comună	19.482 —	Chirie	10.200 —		
Cheltuieli diverse	17.918 —	Perdere	123.996 40		
Salare	36.000 —				
	173.968 40				173.968 40

Mehadia, 31 Decembrie 1934

ss. **M. Chinceză**
directorss. **S. Popescu**
contabil**CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE :**ss. **Ilie Ion**ss. **Ioan Grozavescu**ss. **Grigore Popescu**ss. **Ienachie Căna**ss. **Martin Chinceză**ss. **Ioan Trapșa (Cină)**

Subsemnatul consiliu de cenzori am examinat conturile prezente și le-am aflat în deplină ordine și consonanță cu registrele institutului.

CONSILIUL DE CENZORI :ss. **Niculae Hiclean**ss. **Sămăilă Vlăducean**ss. **Iosif Țepeneag**ss. **Iosif Rittersporn**ss. **Ion Blidariu**

„BANCA POPORALĂ“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII CA SOCIETATE PE ACȚII ÎN CARANSEBEȘ.

Filiale: Bozovici, Teregova și Buziaș.

Telefon Nr. 43.

Expozitură: Eșelnița.

Activa			Contul Bilanț la 31 Decembrie 1934.		Pasiva	
Casa: numerar efectiv	1,512.465				Capital social	10,000.000
Disponibil la Banca Națională a Rom.	5.271	1,517.736			Fonduri de rezervă:	
Portofoliul de titluri:					a) Rezervă statutară	3,256.100
Titl. cotate la Bursă (val. nom. L. 945.000)	548.140				b) „ pt. cresațe dubioase	989.565
Titluri necotate la Bursă	240.860				c) Fond de pensiuine	986.320
Efectele fondului de pensie	980.000	1,769.000			d) „ filantropic	12.272
Portofoliul de scont:					Depuneri spre fruct. (plătibile în 5 ani)	21,938.258
a) plătibil în țară	1,485.882				Creditori în țară pe termen	633.954
b) cambii dela rescont	5,235.270				Angajamente de rescont:	
Debitorii beneficiind de legea lichidării					a) la Banca Națională a României	3,983.500
datoriilor (cota rămasă)	27,331.616	34,052.768			b) la alte instituțiuni	1,251.770
Imobile: Casa institutului str. Orșovei	356.000				Dividende nereclamate	504.911
„ „ „ „ „ Eșelnița	36.000				Impozite restante	495.088
„ „ „ „ „ Bozovici	595.000				Conturi diverse	719.558
Vila „Dora“ din Băile-Herculane	1,083.000				Dobânzi transitorii	56.900
Imobile de vânzare	855.000	2,925.000				
Mobilier		2				
Conturi diverse		999.613				
Pierderi rezult. din apl. leg. lich. dat.	5,115.317					
Amortizare	1,551.245	3,564.072				
		44,828.191				44,828.191

Debit			Contul Profit și Perdere 31 Decembrie 1934.		Credit	
Perdere în anul 1932	132.621				Interese de scont	1,553.020
„ „ „ 1933	263.876	396.497			Interese de cred. camb. hip.	1,344.810
Interese rescont		68.598			Venite Vila „Dora“	127.355
Salare și bani de cvartir		523.500			Venite dela casele institutului	134.130
Impozite către stat și comună	303.822				Venite dela efecte	48.088
Chirie	106.028				Diverse venit	193.395
Spase, registre, tipărituri	93.614	503.464				
Amortizări: Din imobile	158.000					
Din obligații de stat și acțiuni	199.500					
Din perdere conversiune	1,551.245	1,908.745				
		3,400.804				3,400.804

Caransebeș la 31 Decembrie 1934.

Pentru contabilitate

Isidor Tătăriu m. p.
Director generalConstantin Călițiu m. p.
Director, expert contabil.

Consiliul de Administrație:

Andrei Ghidiu m. p.
președinteDr. Petru Barbu m. p.
vice președinte

Vasile Tărian m. p.

Ioan Geția m. p.

Gheorghe Noaghea m. p.

Iancu Băcila m. p.

Ilie Socaciu m. p.

Subsemnatul Consiliu de Cenzori am examinat și revidat conturile prezente și le-am aflat în deplină ordine și în consonanță cu registrele institutului.

Caransebeș, la 3 Aprilie 1935.

Romul G. Ancușa m. p. președinte

Romolus Boldea m. p.

Nicolae Ivanescu m. p.

Ioan Popovici m. p.

Dr. Dimitrie Ciurciu m. p.

Dumitru Bădao m. p. expert contabil

Publicațiunea aceasta, posterioară adunării generale, este făcută în urma dispozițiilor cuprinse în Legea și Regulamentul Legii pentru organizarea și regulamentul comerțului de bancă.

Redactor responsabil: Nicolae Cornean, consilier referent eparhial. : - : Tiparul și editura Tipografiei diecezane, Caransebeș

